

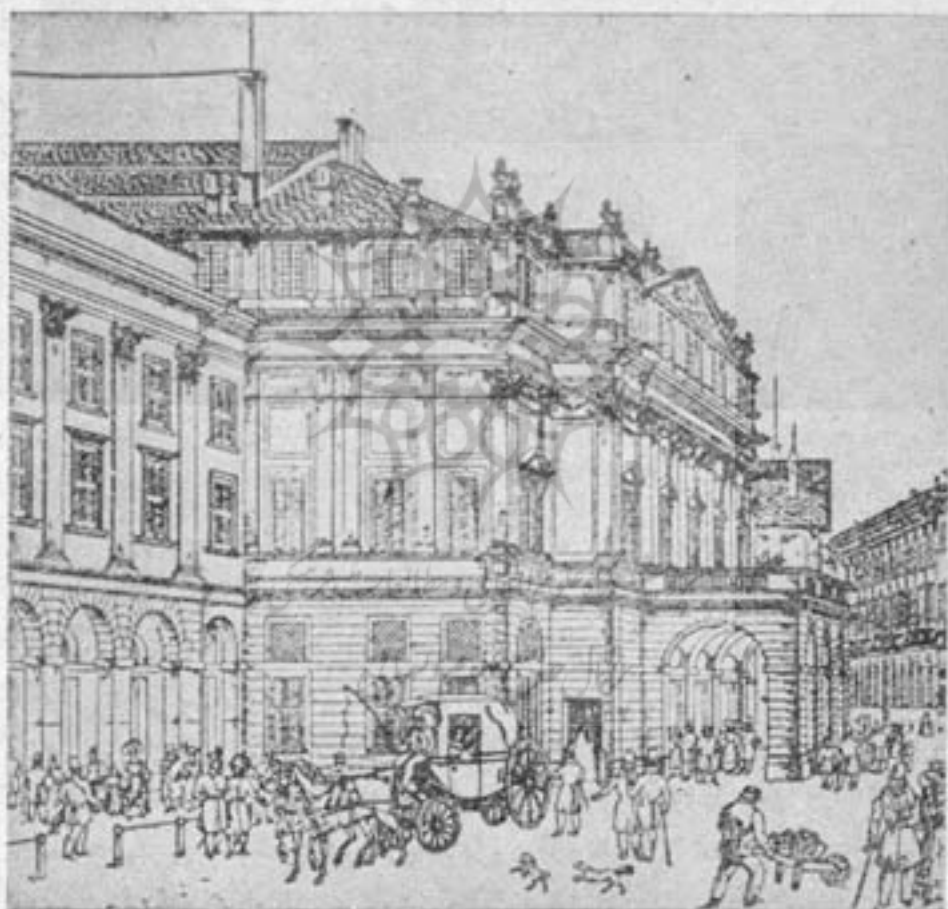
«اسکالا» می‌لان

امروزه برای ما غیر قابل تصور است که ساختمان ابرای مجلل و وسیع میلان که سالن‌های زیبا و آکوستیک عالی مهم‌ترین خصوصیات آن است تنها یکسال و نیم بطول انجامیده، بخصوص آنهم در زمانی که معماری اینهمه امکانات جدید در اختیار نداشته است - یعنی از سال ۱۷۷۶ تا ۱۷۷۸.

شبی از ماه فوریه سال ۱۷۷۶ در يك آتش سوزی درودیوار تئاتر «دو کال» بکلی مبدل بجا کستر میشود و میلانیها تصمیم میگیرند بجای آن ابرای دیگری بنا نمایند که جوابگوی اشتیاق اهالی موسیقی دوست آن شهر باشد. اولیای امور، کلیسای «ساتاماریا آلاسکالا» را پیشنهاد میکنند و تغییر شکل و ساختمان بنای ابرار ابعده معمار معروف آن زمان «جوژبه پیر مارتینی» واگذار مینمایند.

بدین ترتیب ابرای «کلاسیک» که در آن زمان خوش آیندترین سبک برای ساختمانهای معظم بود بنا شد و «لاسکالا» بتاریخ سوم اوت ۱۷۷۸ با ابرای «کشف اروپا» اثر «آنتونیو سالیری» کشایش یافت.

همانطور که در تأثیر «دو کال» سابق که از سال ۱۵۹۴ فعالیت خود را آغاز نموده بود آثار موسیقیدانانی نظیر «پورپورا» ۱، «سکارلاتی» و موزار نمایش داده میشد، در ابرای جدید التاسیس نیز داهیان روز همچون چیماروزا، پائیز بو، کروچینی و در قرن بعد، روسینی، بلینی، دونیزتی و وردی به همکاری دعوت شدند. تنها مابین سال ۱۸۲۳ تا ۱۸۲۵، دوپست و پنجاه ابرای مختلف در «اسکالا» نمایش داده شد که ازین آن سی و سه نمایش به روسینی متعلق بود و هنگامیکه روز ۱۷ نوامبر ۱۸۳۹ وردی جوان ابرای «اوبرتو» خود را بروی صحنه آورد بر هر کس مسلم بود که فصل جدیدی آغاز شده است و اسکالا سالهای متناهی از اینکه وردی را بدنیاشناسانده برخوردار میباید و به نام وی افتخار مینمود.

ساختمان ابرای سکالا در سال ۱۸۳۰

Oberto - ۲   Porpora - ۱

پس از اینکه سال ۱۸۱۴ صحنه ابرارا وسیعتر نمودند در تالار آن (که تا آن موقع تماشاچیان، ایستاده استفاده میکردند) صندلی‌هایی قرار داده شد و چلچراغ‌های مجللی جای شمع‌های سابق را گرفت ، سپس چراغهای گاز و بعد از یکسال که در نیویورک نخستین تأثیر با مرکز الکتریکی احداث گردید ، اسکالا نیز سال ۱۸۸۳ با تازمه ترین لوازم و امکانات مجهز شد . لژها و تزیینات داخلی تالار سال ۱۹۳۱ پایان رسید و تادوازده سال بعد که بمب‌های آتش‌زا دیوارهای ابرارا فرو ریخت يك كالری نیز به پنج بالکن آن افزوده شده بود.

یکی از ابراهای پیشینی در اسکالا

روز ۱۶ اوت ۱۹۴۳ پس از حمله هواپیماهای جنگی، جز سر در ابرارا، بقیه باخاک یکسان شده بود و اگر تمام طرح‌های ساختمانی «پیرماتینی» را قبلاً به جای دیگری انتقال نداده بودند تجدید ساختمان این ابرارا بصورت امروزی غیرممکن بود. اندکی پس از خاتمه جنگ که میلانینها بی معنی بودن شهر خود را بدون «اسکالا» بخوبی درک کرده بودند بنای ابرارا دوباره آغاز شد و معماران سعی نمودند تا در ساختمان جدید آکوستیکی مشابه بنای اولیه بوجود بیاورند . هم‌اکنون آکوستیک اسکالا بهترین آکوستیک ابراهای موجود در اروپا است.

ابرای اسکالا از بدو تأسیس مرکز فعالیتهای هنری ایتالیا بوده و هنرمندان بزرگی از سراسر جهان تاکنون بدان روی آورده‌اند.

آهنگسازان، رهبران ارکستر، خوانندگان و بالرین‌های معروفی برای احراز موفقیت روی صحنه این ابرارا بریکدیگر سهقت جسته‌اند.

آثار ابرامی بسیاری برای نخستین بار در این اپرا شنیده شده و پوچینی، واکتر دبوسی و اشتراوس نیز سالها آثار خود را جهت اجرا در این تالار مینوشتند. برنامه خوانندگان زبردستی، از «ژولینا پاستا» گرفته تا «ماریا کالاس» توجه ناقدان را بخود جلب نمود. هر تازه واردی خود را با گذشتگان مقایسه میکرد و سعی میشد اجرا کنندگان ازین بهترین هنرمندان بین المللی انتخاب شوند. اگر نظری به موزه اسکالا که همه روزه در ساختمان اپرا دایر است بیفکنیم بخوبی در خواهیم یافت که چه خوانندگان سرشناس و هنرمندان بزرگی سالهای دراز در روی این صحنه زحمت کشیده و خود را به جهانیان شناسانده اند.

«آرتورو توسکانینی» که همه او را بعنوان یکی از بزرگترین رهبران ارکستر معاصر می شناسند سال ۱۸۹۸ اپرای «خوانندگان استاد» واکتر را در این اپرا رهبری نمود. اسکالا هرگز فعالیت های فراوان «توسکانینی» را فراموش نمی کند. همو بود که از سال ۱۹۰۳ به بعد آثار بیشتری را از نو بروی صحنه آورد، اپراهای گذشته و گمنامی را کشف کرد و بطرز جالبی نمایش داد و با وجود اینکه یکبار با اپرا قهر نمود ولی بار دیگر بسال ۱۹۲۱ بسوی صحنه اسکالا روی آورد و بعضی ورودش به جنت ناتوان اسکالا جان تازه ای بخشید، بنیه مالی اپرا را تقویت کرد و سعی نمود تا خود دولت ایتالیا کلیه مخارج اپرا را بردارد و سپس با همکاری استادان ورزیده، مدرسه ای در جنب آن بنام «انستیتوی ملی هنر شنائی» بوجود آورد. امروزه هر چند کلیه مخارج اپرا بعهده دولت ایتالیا است، با وجود این اسکالا اپرای دولتی نیست زیرا دولت بر آن نظارت و رهبری ندارد و مسئولیت اداره آن بعهده یک «مؤسسه مستقل» میباشد که از بین هنرمندان برجسته ایتالیا انتخاب میشوند.

کار هنرمندان اپرا از ارکستر و دسته کر گرفته تا بالترین ها و متخصصان فنی همه، دائمی است ولی سولیت ها، رهبران ارکستر، کارگردانان و دکور سازان موقتی میباشند. آنان برای مدت معینی استخدام میشوند و در ازای هر شب نمایش دستمزد میگیرند. امروز هنرمندانی مانند مار بولد موناکو، جوزپه دی استفانو، رناتا تبالدی و ماریا کالاس برای هر شب نمایش (غیر از مزد تمرین و بیمه) از ۸۰۰ تا ۹۰۰ هزار لیر ایتالیایی دریافت می کنند.

هنرمندان گمنام دیگری که با اسکالا همکاری میکنند برای هر شب مبلغ گزافی دستمزد میگیرند. این حقوق عالی را هنگامیکه با حقوق گذشته هنرمندان مقایسه می کنیم ارجحی

Instituto Nazionale per l'Arte Lirica - ۱

Ente Autonomo - ۲

را که دولت ایتالیا برای هنرمندان خود قائل است، درمی یابیم. «شالیابین» در گذشته برای هر شب نمایش معادل ۱۵۰۰ تومان، «بنیامینو جیلی» «تیتو سکینا» و «لاورو ولپی» ۱ برابر ۱۲۰۰ تومان میگرفته اند. (ولی ناکفته نماند که این مقدار پیش از جنگ جهانی دوم معادل با ۵۰۰ هزار تومان بوده است.)

اسکالا با همه نوآوری و انقلاباتی که در زمینه موسیقی اپرا اعمال کرد، مناسفانه امروزه شدت پای بند سنتها و روش های دیرینه باقی مانده است و مراحل را که اپراهای کشورهای دیگر اروپا پشت سر گذاشته اند نادیده میگیرد. دکورهای اسکالا هنوز بسبب قبل از جنگ ساخته میشود و طرز کار تجهیزات فنی پشت صحنه آن نیز تغییر قابل توجهی ننموده است. معینا از نظر نور صحنه ها، به مدرن ترین دستگاهها مجهز است.

۳۱۸ دستگاه مولد برق در اپرا جای دارد که از ۱۰۰ تا ۵۰۰۰ ولت برق برای روشنایی صحنه ایجاد میکنند. بلندی سقف صحنه ۲۷/۵ متر و عمق آن ۳۵ متر میباشد. صحنه متشکل از ۶ پل میباشد که بمقتضای احتیاج اپرا کوچک و بزرگ میشود.

مردم ایتالیا چنان به اپراهای ملی خود دل بسته اند که «نوآوری» در اسکالا با مشکلات بزرگی مواجه میشود و هر گاه اسکالا تصمیم میگیرد اپرایی جدید، یا اثری غیر ایتالیایی بر روی صحنه بیاورد با انتقاد ناقدان و جنجال اهالی روبرو میشود. همین

کلیسای سانتا ماریا دلا اسکالا

اهالی برای نمایشهای «رمانتیک» سر و دست میشکنند و بارها بتماشای یک چنین آثاری میروند. اپرای «موسی و هارون» اثر «شو برک» که چندین قبل به کارگردانی «کوئتر رنرت» ۲ نمایش داده شد تنها رو شب ادامه داشت و یا اپرای «زندانی» اثر «دالایکولا» در اسکالا باخشم و ناراحتی تماشاچیان مواجه گردید.

اپرای اسکالا از

دعوت رهبران خارجی سر باز میزند و از چند سال باینطرف تنها دور رهبر اغلب آثار ابرامی را بصحنه آورده اند. ایندو یکی خانم «مارگریتا والمان»^۱ و دیگری «برجینیو بوخر»^۲ میباشند که هر دو از اهالی لهستان اند. «مارگریتا والمان» که در سنین جوانی بالرین و بعدها طراح باله بوده در اجرای ابراهامی که بر حرکت و پر جمعیت باشد قدرت بسزایی دارد. خود «والمان» در ضمن مصاحبه ای اظهار داشته است: «رهبر اپرا میباید علیه تنبلی سولست ها مبارزه کند». تا اندازه ای میتوان بوی حق داد زیرا خوانندگان ایتالیائی نخست به آواز و بعد به بازی خود اهمیت میدهند.

فصل نمایشهای ابرامی اسکالا نسبت به کار دیگر اپراها بسیار کوتاه می- باشد. برنامه های ابرامی تنها ۷ ماه در سال نمایش داده میشود (از اول دسامبر تا پایان ماه مه).

در ساختمان اسکالا صحنه کوچک دیگری موجود است که «اسکالای کوچک»^۳ نام دارد. بواسطه محدودیت صحنه، تنها آثار مونتو و وردی، موزار، «کاسلا» و «مالیپیرو»^۴ و برخی از آثار کلاسیک ایتالیائی در اسکالای کوچک بمعرض نمایش گذارده میشود و آثار پوچینی، وردی و واگنر در اسکالای بزرگ بروی صحنه میآید.

در بنای اپرای اسکالا کتابخانه بزرگی نیز احداث گردیده که شامل چهل هزار جلد کتاب راجع به تأثیر و اپرا است. در ضمن در این کتابخانه بسیاری از دستخط های آهنگسازان مشهور که به بهائی گراف خریداری شده، نگاهداری میشود و از پنجاه سال باینطرف هر کتابی راجع به تأثیر در دنیا چاپ شده است، میتوان نسخه ای از آن را در این کتابخانه پیدا کرد.

ارکستر اپرا بیش از ۱۳۰ سال است که در جهان معروفیت دارد. نخستین بار که بسال ۱۸۷۸ این ارکستر به -

صحنه اول اپرای «مردش شبانه» اثر «مالیپیرو» در «اسکالای کوچک»

۱ - M. Wallmann - ۲ V. Puecher - ۳ Piccola Scala - ۴ Casella - ۲ Malipiero

پاریس دعوت شد، ثابت نمود که قادر است آثاری را که ارکسترهای سنفونیک آن زمان اجرا می‌کنند، بنوازد و از آن سال بی‌مدت تنها ارکستر ۱۲۰ نفری اسکالا موسیقی ابرارا مینواخت بلکه در نمایشهای باله، برنامه‌های سنفونیک و سپس در رادیو و تلویزیون نیز شرکت می‌جست. در زمان رهبری «ماسکانی» و «توسکانینی»، این ارکستر به‌عالیترین مرحله شهرت خود رسید و هم‌اکنون ارکستر اسکالا بمنزله بهترین اجراکننده آثار اپرایی ایتالیا شناخته می‌شود و رهبران عالی‌قدری چون «سرافین»، «آتونو و تو»^۱ و «نینو سوتزوینو» آنرا اداره میکنند.

تالار اپرا رویهم‌رفته گنجایش ۳۲۰۰ تماشاگر را دارد و سالیانه تقریباً چهارصد هزار نفر از برنامه‌های اپرایی آن دیدن می‌کنند و در حدود صد هزار نفر نیز به‌دیدن «موزه هنرمندان» اسکالا می‌روند.

از بدو تأسیس این اپرا تاکنون ۲۲۰ اپرای مختلف و ۱۰۰ باله بروی صحنه آن آمده است. از سال ۱۹۴۶ به بعد همه‌ساله گروه خوانندگان اپرای اسکالا به‌خارج دعوت شده‌اند و تاکنون در اپرای لندن، وین، برلین، کلن و نمایشگاه بین‌المللی بروکسل نمایشهای اپرایی ترتیب داده‌اند. بجز آن در فستیوال «یوهانسبورگ»، هلند و «ادیسبورگ» نیز شرکت نموده‌اند. نام «اسکالا» را بیش از پیش به جهانیان شناسانیده‌اند.

ترجمه عنایت رضائی

پژوهشگاه علوم انسانی و مطالعات فرهنگی
رتال جامع علوم انسانی